

gaae ind i den almindelige Masse; thi der staaer i Udkaftet ikke Andet, end at de nu bestaaende Overformynderier udenfor Kjøbenhavn ophæves, og at der i deres Sted oprettes andre. Jeg har ikke villet lade denne Behandling hengaae uden at fremhæve dette bestemt, men skal ikke gaae vidtløftig ind derpaa, da jeg troer, at Sagen vil gaae til Udvalg. Sjøndt den allerede tidligere har været undergivet en vidtløftig Behandling i Udvalg, anseer jeg det dog for rigtigt, at dette igjen skeer, og jeg vil ialtfald fremkomme med et Forslag om Nedsættelsen af et Udvalg.

N. Sage: Efter at den Forhandling, som dette Spørgsmaal tidligere har gennemgaaet, saavel i det andet Thing som i dette, havde jeg troet, at man uden et Udvalgs Nedsættelse kunde være gaaet til 2den Behandling, men Nedsættelsen af et Udvalg bliver dog vistnok nødvendig, især efterat den høitærede Minister, der har forelagt Lovudkastet, har gjort væsentlige Indvendinger imod det. Dette er en Maade at drive Forretningerne paa, som jeg ikke troer er fordeelagtig eller tidsbesparende; det vilde vistnok, som det af et æret Medlem blev bemærket, have været rigtigere, om der fra Regjeringens Side var fremkommet et Forslag saaledes, som den høitærede Minister kunde have ønsket det, og at vi da havde faaet dette til Behandling her. — Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Kimestad) i, at det upaatvilelig havde været rigtigere, isledetfor hvad der i det foreliggende Lovforslag er foreslaaet, at indskrænke sig til eet Overformynderi for hele Landet, og den høitærede Minister synes jo ogsaa tilbøielig til at gaae denne Vej. Jeg anseer det, som sagt, ogsaa for rigtigt at gaae den Vej, forudsat at man ikke vil give det hele Overformynderivæsen fra sig og lade det gaae over til Landets Communer. Jeg har hørt endeel Indvendinger imod at gaae ind paa en saadan Ordning, men de have ikke været ganske tilfredsstillende for mig. Det er min Tro, at jo mere vi ere ifland til at lade Communerne udvikle sig og bestyre deres egne Sager saavel i den ene som i den anden Retning, desto bedre vil det være. Det er

det sikreste og bedste Frihedsanker, man har, at Folket mere og mere kommer til at regjere sine egne Anliggender, og jeg kan heller ikke troe, at denne Ordning skulde frembyde uoverkommelige Vanskeligheder. Som sagt, næst efter denne Ordning anseer jeg eet Overformynderi for det Rigtigste, men vil man have eet Overformynderi, hvis Bestyrelse Regjeringen skal udnævne, saa er det efter mit Begreb aabenbart en Pligt for Staten at overtage hele Garantien for et saadant Instituts Bedrøftighed. Det gaaer ikke an, at man udsætter sig for en Gjentagelse af de Skandaler, som i vor Levetid have fundet Sted med Hensyn til Overformynderi-Midler. En saadan Garanti kan heller ikke blive meget farlig for Staten, dersom man vil unblade at bringe det store, vidtløftige Project med Hensyn til Ublaandet af Midlerne i Udførelse. Jeg formaaer ikke at indsee, hvorfor netop Overformynderimidlerne skulle ublaanes i faste Eiendomme. Er der da ikke en uendelig nemmere Maade, hvorpaa man tillige sikrer sig faste Eiendomme som Pant for Pengene? Der er den Maade at købe for Pengene, efterhaanden som de komme ind, af de meget solide Creditforeningsobligationer og lade dem forsyne med Paategning. Overformynderiet laaner nu ud i faste Eiendomme indtil $\frac{2}{3}$ af Værdien. Nu beder jeg betænke, hvad det vil sige at ublaane indtil $\frac{2}{3}$ af Værdien i en fast Eiendom, og hertil komme endnu alle Forfristerne her om nøie Tilsyn, Erklæringer o. s. v., som aldeles Intet have at betyde. En Eiendom, der er erklæret for at give betryggende Sikkerhed for en vis Sum, kan maaskee have en overordentlig stor Deel af sin Værdi i Besætning og Inventarium, men disse ere forgængelige Ting, og der kan altsaa meget let opstaae Tab ved Ublaand i en saadan Eiendom. Holder man sig derimod til Creditforeningsobligationer, som ere baserede paa kun $\frac{2}{3}$ af Eiendommens Værdi og med Forpligtelse for samtlige Deeltagere til at betale pro rata, hvad der muligen maatte blive tabt ved en enkelt Eiendom, saa er det utvivlsomt, at man der vilde have en Sikkerhed, som er langt større end den, der kan opnaaes ved at laane ud i private Eiendomme og enkeltviis. Gaar man denne Vej, sparer man hele det Mastineri,